

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΤΖΟΠΣΟΔΙΑ

Η ΧΩΡΙΣΜΕΝΗ

Εξώρισαν σάν δυο καλοί φι... Ίσαν κ' οι δυο τους άρκετά άνεπτυγμένοι και σοβαροί και σκέφθηκαν ότι άφορ δέν έσημφονούσαν ό χαρακτήρες τους, δέν είχαν άνάγκη νά καταργήσουν σέ καμιά άπ' τις συνθησιαμένες συγγινικές σκηνές γιά νά δικαιολογήσουν την άπόφασί τους. Έκεινος ήταν ένας άνδρας ρωμαιοός, άπλός και πρακτικός. Έκείνη ήταν μιá γυναίκα λεπτοκαμωμένη πού άγατούσε τή μουσική, την τέχνη, την ήσυχία και την τάξη... Άλλά κ' οι δυο τους έμισούσαν τó θόρυβο και τó σκάνδαλο, Γι' αυτό και χώρισαν σάν καλοί φίλοι.

Ό Λιονέλ ήταν άξιωματικός κ' έμενε με τó Σόμα του στη Φλάντρα. Η Ένιδ ύστερα άπ' τó χωρισμό πήγε και νοίκιασε ένα κομφοτάτο διαμέρισμα σέ κάποιo σπίτι, όπου ζούσε μόνη της. Έτσι περνούσαν ή μέρες της, ώσπου στό γειτονικό της διαμέρισμα πήγε και κάθησε μιá άγγωστη νέα γυναίκα μ' ένα κομφοτό.

Η Ένιδ όταν καθόταν τώρα τά βράδια στό σοφά γιά νά διαβάσει, διακοπτόταν από τις χαρούμενες φωνές και τά κλάματα τού μορού.

Ίσως νά σάς ένοχλή τó μορφο, της έλεε ένα πριό ή ζαμιατέρα της. Η γυναίκα τού θροούφο 5-μυς λέει πως είνε ένα ήσυχο και χαριτωμένο παιδάκι. Καθώς άκουσα άπ' την ίδια, ή μητέρα του είνε μιá νέα, μόλις είκοσι χρόνων, πολύ ήμορφη κ' εύγενεια. Ό άνδρας της ύπηρτει ως άξιωματικός στό ναυτικό και τά μέσα δέν τους έπιτρέπουν να πληρώνουν παραμιάνα.

Σιγά-σιγά όμως τó γειτόνεμα αυτό άρχισε νά άποκαλύπτει στην Ένιδ τόσο μάταιη ήταν ή καθημερινή εύκολή ζωή της, με την ανωμία ζαλογαγία, την άνεση, την τεμπελιά και τις έπισκευές μερικόν φίλωνάδων της, πού της έλεγαν συνήθως τά ίδια πράγματα. Σε μερικές τέτοιες στιγμές, ή Ένιδ καθόταν στό τζάκι, κοντά στη φωτιά κ' άκουγε τó δροσερό γέλιο τού μορού, πού δέν τó είχε δει στό πρόσωπο ποτέ.

Μιά μέρα ύπακούοντας σέ κάποια στιγμήά αούδομητή σκέψη της, πήρε την πένα κ' έγραψε σπόν σιχίγιο της. Τού έγραψε με άπόλυτητα και χωρίς προσποίηση, τού άνέφερε λεπτομέρειες άπό την τωρινή ζωή της και τή στιγμή πού τέλειωσε τó γράμμα, τά μάτια της βούρκασαν, καθώς άκούστηκε άπ' τó διπλόνο διαμέρισμα γέλιο, σιγανό, τρυφερό τó νανούρισμα της υπτέρας πού άποκοιμάσε τó παιδί της.

Η Ένιδ αισθάνθηκε τότε βαθεία ότι ή μητέρα αυτή της έδωσε άρωμή νά γυράη στό σιχίγιο της. Έκεινος της άπάντησε σχεδόν άμισός. Λίγοι άνδρωποι τού έγραψαν κ' ήταν κ' αυτοί έπίσης μοναχός. Της έλεγε πως τó γράμμα της τού άρεσε πολύ. Στο τέλος της φωτισόσε άν θά της ήταν εύκολο νά τού γυράη κάθε τόσο.

Η Ένιδ τού έγραψε πάλι και πάλι και δέν μπόρεσε νά μιν τού μιλήσει και γιά τή νέα γειτόνιασά της και τó μορφο της.

«Νουίξω—τú έγραφε κ' ένα γράμμα της—ότι ζώνε μαζί μου. Η φωνή της πού μιλάε σ'έν ζωδιά και μού λέει τόσα και τόσα. Μού φαίνεται πως κ' ή μητέρα κ' τó παιδί με περιπαίζουν, επειδή ένδιαφέρωμαι περισσότερο γιά τά βιβλία, τή μουσική και τή ζωρομική, παρα γιά την άληθινή γούνο μου ζωή...»

Σιγά-σιγά τά γράμματά της σπόν πριόν σιχίγιο της γίνονταν πú ελαία, πú ένγυμνά. Μιά μέρα τού έγραψε:

«Όταν άκούω κάποιε τó μορφο νά γέλι—τοίγραφε—δέλω κ' όλη μου την ψυχή νάξο κ' έγώ ένα παιδάκι νά τ' άγατούσα...»

Μόλις έταχυροήσε την έπιστολή αυτή, κάθησε στό γραφείο της, στάφωσε συλλογισμένη τά χέρια της κ' αισθάνθηκε να τρέζουν άίθωνα δάκρυα άπ' τα μάτια της. Ύστερα από κάποιον καιρό ό Λιονέλ γύρισε με άδεια τομαμπιμένος και πήγε νά την έδωσει. Την βρήκε πολύ άλλοιαμένη, άκόμια και τó έσωτερόκο τού δοματίου της τού φάνηκε πολύ άλλοιαμένο. Ένώ άλλοτε ή Ένιδ πορτιούσε τó γραφείο και τó μαβύ χρομια, τώρα τó σαλόνο της είχε βαβύ γυυλι χροματισμό με κάποιες διακοσμίες κ' ήταν πρόσχαρο και γελαστό.

—Λοιπόν, Ένιδ, πώς τά περνάς; την ρώτησε.

—Καλά, πολύ καλά. Θέλεις ένα τσιγάρο; Όμοίστε. Σε λίγο θά μās φέρουν και σοδά.

—Μπορώ νά κατίνω εδó μέσα; της έλεε έκπληκτος.
—Βέβαια.
—Και όμως άλλοτε μού τó είχε άπαγορεύσει, πρόσθεσε χαμιογελάοντας.

Τώρα τού φαινόταν θραύστερη και πολύ ζωρηότερη άπό πριόν. Η ψυχρή εκείνη γυναίκα τού παρελθόντος, πού μ' έλη της τή λεπτότητα είχε επάνω της κάτι τó άνδρικό, είχε γίνει νέος άνδρωπος πειά. Τó πρόσωπό της ήταν πú φωτεινό τόρα, τά χέρια της πú ζόκνια, τά μάτια της πú γελαστά, ή φωνή της πú κρωσάλλενα.

Κάθισαν στην ίδια θέσι, ώσπου συρροήσε, κ' όταν σκετινίασε, ή Ένιδ δέν σηκώθηκε ν' άναψη τó φως. Καθόταν ήσυχα άέναντι του, έχοντας τά χέρια της έντοιμένα μ' ένα γλυκό ύφος, σκεδόν ταπεινό, πού δέν τó είχε δει ό Λιονέλ σ' αυτή άλλη φορά. Μολονότι δέν μιλούσαν παρά πολύ λίγο, αισθάνονταν κ' οι δυο τους ότι τούς συνέδεε μιá ξεχωριστή αιώστη.

—Σούτ! Έκάμε ή Ένιδ σέ μιá στιγμή. Άκου... Τó βάζει νά πλαμιάσει τó χρομό μου!

Μιά γλυκιά φωνή γυναικεία άκούστηκε τότε στό πλαινό διαμέρισμα, πού τραγουδοόσε ένα νανούρισμα. Τού φάνηκε πως ήθε έκεινο τó βράδι στην κιαμή της ή επίγης ή ίδια. Έναίωσαν τά μεγάλα φτερά της άλιωμένα επάνω άπ' τά κεφάλια τους.

Στό τέλος εκείνος σηκώθηκε: —Φεύγω, της έλεε με άργη φωνή.
—Νά ξανάθης, όμως, να σέ βλέπο.
—Άλήθεια!... Θέλεις;...
—Θά με ύπαγορεύσει μάλιστα...
Την έπιάσε κ' άλλες φορές, πήγαν μαζί κ' στό θέατρο. Σε λίγο ό Λιονέλ ήσπεγε γιά τή Ριθιέρα γιά νά γινή έντελώς, αλλά άπ' τó τραύμα του, και την τελευταία βραδιά τόν προσάλλεσε νά φάνε μαζί.

Τώρα όμως τά φαγητά δέν ήσαν διαλεγμένα με ασύστηη έλεγκτικότητα. Τó δεινό ήταν λιτότατο και άπτελειό από ρωμιοτή, ποντίγρια και πίττα από μήλα. Έκείνος έτοιγε με μεγάλη όρεξη κ' αυτή τόν έθαμιάσε, ένω πριόν από ένα χρόνο θά θεωρούσε από τó άπλό γούστο του ως άφόρητο έπαχρωσμο.

Ύστερα άπ' τó δεινό μπήκαν στό σαλόνο νά κατίνουν ένα τσιγάρο.

—Άκουσε, τού έλεε ή Ένιδ σέ μιá στιγμή φέρνοντας τó δάχτυλο στό στόμα της. Άπό τó μορφο κλαίει, δέν γελεί άπως τις άλλες φορές. Κάτι θάπασε, φαίνεται, τó μικροσλί μου...
Στάθηκε σιωπηλή με τά μάτια ολίανια, με την προσοχή της έντεταμένη γιά ν' άκούη, κ' έπειτα πρόσθεσε:

—Άζ! Θεέ μου! Τó μορφο θάνα άφοροστο άπόψε, θάνα άφοροστο!... Κ' ή μητέρα του είνε μόνη της, τ' άκούς; Κ' είνε θά ύπαφέρει πολύ τó καίμενο! Μήπως ξέρει τάχα και τί νά τού κάνει; Πάω νά την ίδω.

—Μιά εσύ δέν τή γνωρίζεις...
—Και τί σημαίνει αυτό, ένω μορφο νά τή βοηθήσω; Έσύ, Λιονέλ, σόρε νά φέρης ένα γιατρό. Τρέξε, σέ παρακαλώ. Έγώ πάω μέσα.

—Καλά, άποζήθηκε ό Λιονέλ με ύφος ύποταγής.

Η Ένιδ γυμσε στό σπίτι άργά τή νύχτα, κοντά στό χαράματα.

Κόντεψε νά σπάσει, τó καίμενο, έλειε στό Λιονέλ πού την περιέριε άνεπύσινα. Τού πέσσε όμως, δόξα σοι ό Θεός... Δέν ξέρεις πόσο φοβήθηκα μιν πεθάνω... Κ' είνε ένα χαριτωμένο, άξιοτάτατο μορφο. Πειθάνον τόσο εύκολα τά μερά. Λιονέλ, έτσι σέ μιá στιγμή, φεύγουν και πάνε να γίνουν άγγελουάια σπόν ούρανο...
Η καλοσύνη της, ό κορασιμένος τόνος της φωνής της, τού φαινόταν σάν ένα έξαίσιο άρωμα. Κάθισαν στό μικρό σαλόνο ό ένας δίπλα σπόν άλλον. Η φωνιά είχε όδύσει στό τζάκι κ' ή Ένιδ άρχισε νά κωμύνη.

—Ό γιατρός πού μās έστειλες, τού έλεε σέ λίγο μ' ένα γλυκό χαμιογέλο, πού της φώτισε ξαφνικά τó πρόσωπο, στην άρχή νόμισε πως έγώ ήμουν ή μητέρα... Άκούς, Λιονέλ; Η μητέρα...
Έξω ξιμύρονε πειά. Τó φως έπιτανε γαλά...

Τίποτε δέν θά μπορούσε νά τούς χωρίσει πειά...

Τó δειπνον ήταν λιτότατο

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς ενεπνεύοντο οι μεγάλοι συγγραφείς

Εγράφαμε άλλοτε για τον τρόπο με τον οποίο ενεπνεύοντο μερικοί από τους μεγαλύτερους συγγραφείς των περισημένων αιώνων. Σήμερα σας γράφουμε σχετικά για τους νεότερους:

Ο ποιητής της «Μιρέιγ» Φρειδερίκος Μιστράλ, για να εμπνευσθή έγραφε πρώτα να διανύση μια μεγάλη απόσταση με τα πόδια. Το ίδιο κι ο τρυφερός ποιητής Κατόου Μαντές. Ο Ρισπέν, πριν αρχίσει να γράφει, για να εμπνευσθή, έκανε... γυμναστική με άλτηρες! Ο Σατωβριάνδος, όταν υπαγόρευε κανένα έργο του στο γραμματέα του, για να εμπνεύεται, περπατούσε ξυπόλυτος επάνω στις πλάκες του δωματίου του!...

Ο Θεοφίλος Γκατιέ, ο Μποντελαίγ και ο Φρανσουά Κοπτε δεν μπορούσαν να εργασθούν αν δεν είχαν κοντά τους τους γάτους τον. Ο Λεάν Κλιαντέ πάλι, όταν έγραφε, φορούσε... τούκαρα και είχε κοντά του, μέσα σε μια κόφρα, τα σκαλάκια του! Κάθε τόσο για να του κατεβαίνουν ιδέες, σηκώνονταν κι έκοβε βόλτες, ακολουθούμενος από δολόζηλο το σκυλόδι του!

Ο Αλφόνσος Ντιντέ, όταν έγραφε, χαμογελούσε διαρκώς με παύση. Ο Αμίλιος Ζολά άπαιγγελε δυνατά έκείνα που έγραφε. Ο Έδμόνδος Γκονκούρ σάλευε τα χείλη του σαν να έτρωγε... Ο Ζυλ Λεμαίτρ χάζιενε το μουστάκι του με το αριστερό του χέρι. Ο Ρενάν κινιτάε τον καρπό του χεριού του, ο Ερρίκος ντε Μισοριέ έβλεπε το κεφάλι του, ο Ανατόλ Φράνς εσφιζέε και, τέλος, ο Βιλλιέ ντε λ' Ήλ Άνταμ εσχεδιάζε ανάμεσα σε κάθε φράση που έγραφε.

Φιλολογική μονομαχία;

Η φιλολογική μονομαχία, που ήταν άλλοτε πολύ της μόδας, στην εποχή μας, έχουν εκλείψει εντελώς. Σήμερα οσαδήποτε έκπεσθα μετάφρ των λογίων (όσα και να γινά των κ. Σ. Μελλά και Φώτων Πολίτη), τα οποία προ πενήτην αιώνη χρόνων θα είχαν ως αποτέλεσμα την ανταλλαγή μαρτυριών, κινούνται με μερικώς διαφρασιωές της... πέννας!

Μά, και κατά τον περασμένο αιώνη, η φιλολογική μονομαχία δεν ήταν ποτέ αμαχητό αποτέλεσμα. Πολλές μάχιστα απ' αυτές ήταν εξαιρετικά διασκεδαστικές, όπως η μονομαχία του περισημού κοριτσιού Σαιντ-Μπέ με κάποιον άσημαντο λόγιό από τη Νάντη, ονομαζόμενο Ντυμπού.

Όταν ο Σαιντ-Μπέ και ο αντίπαλός του έτοποθετήσαν ο ένας απέναντι στον άλλο, στο πεδίο της τιμής και ήταν έτοιμοι να πυροβολήσουν, έβλεπαν αρχίως να βρέξη οαγάδια. Τότε ο Σαιντ-Μπέ άνοιγοντας μια ομπρέλλα και κρατώντας την με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατούσε το πιστόλι του, έτοιμάστηκε να πυροβολήσει.

Οι μάχιστες όμως, έπεριβαίνοντας, είχαν ότι ο κανονισμός των μονομαχιών δεν επέδιδε να κρατούν οι αντίπαλοι ομπρέλλες.

Τότε ο Σαιντ-Μπέ τούε είπε οσαυώτα:

— Κύριε, ήρθα εδώ με την πρόβλεψη ότι μπορεί και να σκοτωθώ... Αλλά να βραχό δεν έχω καμιά διάθεση...

Οι μάχιστες έπιεσαν να μονομαχίση χωρίς ομπρέλλα, ο Σαιντ-Μπέ έπιεσε πάλι στη γνώμη του και έτσι η μονομαχία ανέβληθη για να μη γίνη ποτέ!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τι τα θέλεις τα καλά, δίχως την καλή καρδιά;
- Ας τρώγονται οι αγάδες για να γελάν οι γέροντες.
- Ας γελάμε κι' ως πηδάει για να λέν πως δεν πενιάρει.
- Κάνε το σκύλο σύντεκνο και βιάστη το καρδί σου.
- Όταν πενήτη ή άλεπο, φανέται πως κομμάτι.
- Λέν ψάφια τραγιάνοντα, δεν πιστεύε την τ' άλλο.
- Το συντροφικό το βώδι εύκολα το τρώει ο λύκος.
- Έπαρε λάδι απ' την κορφή και μέλι από τον πάτο.

Ψο απ' τα παράθυρα και τ' αντικείμενα προβάλλαν ζοηρά μέσ' απ' το σκοτάδι.

— Έφρεε κίολας, ψυθίριος ή "Ενιδ σάν να ξυπνάσες από ένα μαζαρό, άτέλειστο όνειρο, κι' άναστένάζε.

Ο Λιονέλ της εσφιζε το χέρι.

— "Ενιδ, της είπε, θέλεις να ξαναγίνης δική μου; Γυναίκα μου;

— Γυναίκα σου... Και ναχουμε κι' ένα μορφο...

ψυθίριος απή σάν να νειροβόταν.

Ο Λιονέλ την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα.

Τίποτε δεν θα μπορούσε να τούς χωρίση πειά στη ζωή αυτή!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Νέα Υόρκη από το 1623 ως τα 1775, όταν άνομη εκλείπει «Νεο Άσπερταντα», δεν ήταν παρά μια κομποποις δευτέρως τάξους. Κατά το 1790 ο πληθυσμός της άνηχετο σε 49.000 και κατά το 1860 εις ένα εκατομμύριο και πλέον. Σήμερα, σύμφωνα με την τελευταία της άπογραφή, έχει 6.525.000 κατοίκων!...

— Ολόκληρη το γήπεδο της Ν. Υόρκης αγοράστηκε από τους πρώτους Ίνδους αντί... 250 φράγκων!...

— Για να καταλάβετε δε τη σημερινή έκτασή της, άρκει να σας πούμε ότι η Δημοσία της Ν. Υόρκης διαθέτει για την καθαριότητα της πόλεως 20.000 οδοκαθαριστάς και 15.000 αυτοκίνητα σκουπιδιών. Επίσης διαθέτει 11.000 νεκροθάλασσας, 3.000 κηροθεσιακές άντιλιές και είδικό Σώμα από 22.000 κηροθεσιατές!...

— Άκούστε τώρα και μερικούς εξοφρενικούς άρθιμούς. Στη Ν. Υόρκη επάχοντο δύο ούανοθύστες με 60 άθροφους, 4 άλλοι άνω των 52, 12 με πλέον των 40, 24 με πλέον των 30, 4 με 30, 27 με πλέον των 20 και 3 με 20 άθροφους. Η οικοδομής που έχουν 10—20 άθροφους είνε άπειράριθμες.

— Το διακοστό μέγαρο της Ν. Υόρκης έχει στρώσει 31.000.000 δολάρια. Δεκαπεννη άλλοι ούανοθύστες στοιχίζουν ο καθένας πάνω από 10 εκατομμύρια δολάρια.

— Σπίτια κατοικίση επάχον στη Ν. Υόρκη 1.260.000. Από αυτά 6 οιο μόνον ξενοκίαστα, λόγω άπατήσεως ύπερφύλων ένοικίων.

— Τα θέατρα και οι κινηματογράφοι της Ν. Υόρκης άποδίδουν καθωρό έτησιο κέρδος πάνω από 500 χιλιάδες δολάρια. Τα σπουδαιότερα από αυτά είνε το «Μετροπολιτάν» που κερδίζει έτησίως περίπου 6.000.000 δολάρια και ο κινηματογράφος «Φόξ» 7.500.000 δολάρια.

Μία έρωτική γυναίκα από την Καζέρτα της Ιταλίας, σε δύο χρόνια έγέννησε... έφτά παιδιά. Τον πρώτο χρόνο έκανε τριάντα και τον δεύτερο τεταράκοντα. Η Ιταλική Κυβέρνησις έδωσε στην εντυχιώτη μητέρα ως δάφον 25.000 λιρέττες.

— Στο Κιέβον της Ρωσίας ιδιούθη τελευταία «λέξιον Μελιτοανάτων». Τα μέλη της πρωτότατης αυτής λέξιης είνε, ως επί το πλείστον, νεαρές Ρωσσιδες, ή άποισε κατά την έγγραφη τους ανέλαβαν την υποχρέωση ν' αυτοκτονήσαν έντος ώρισμένου χρονικού διαστήματος. Εύτυχώς επένεθη έγκαιρως ή αστυνομία και ή λέξιη διελύθη, άφορ έντομεταξύ πλέον από δεκαέντε μέλη της άνευρησαν για...των άλλων κώμο!

— Σύμφωνα με τη στατιστική ένός Άγγλου επισημόν, ο άνθρωπος που πεθαίνει σε ηλικία έβδομητάτη χρόνων, έχει φάει άνω των είκοσι βαγονιών τροφής! "Αν λάβουμε υπ' όψη μας ότι κάθε βαγόνι χονάει 4 τόνους, θα βρούμε ότι ο άνθρωπος, τρώγει ήμερησίως 3 κιλά και 200 γραμμάρια τροφής.

— Η ποσότη απή ποικιλία αναλόγως της ηλικίας. Τα παιδιά και οι γέροντες τρώνε διούμησι και ήμερησίως, οι δε νέοι τρώμωσι.

— Το γρασιότο αντέχοντο του κόσμου βροκίετα σ' ένα χωριό της Σικελίας. Ο μέν σήκρος είνε 117 χρόνων, ή δε γυναίκα του 108. Οι εντυχιώμενοι αυτοί Μαθουσαλία έχουν 185 άπογόνους... μέχρι της στιγμής!...

— Ο διάσημος Ρώσος συγγραφέας Γκόγκον έλαβε από την Σοβιετική έκδοτική έταιριαν «Γκόζισοντα» 30.000.000 δραχμίων για την μονοτόληση των έργων του.

— Τους φάρους τους επένεφσαν πρώτοι οι Φοινίκες. Κατεσκεύαζαν δε το άεροπτόηρο της Τροίας, κατά το 650 π. Χ., τον πρώτο έξ αυτών.

— Άλλος ξακουστός φάρος της αρχαιότητος ήταν έκείνος που κατεσκευάσθη επί της βασιλείας του Ητολείμου Β' του Φιλαδέλφου, στην είσοδο του λιμένος της Άλεξανδρείας. Ήταν έργο του φημισμένου αρχιτέκτονος Σοκράτους Ένδιη και είχε σχήμα κολοσσάδας πυραμίδος, ύψους 482 μέτρων.

— Η ομπρέλλα ανεκαλύφθη κατά το μέσα του 16ου αιώνους, από Ήσπανούς πομπούρους. Η πρώτες ομπρέλλες ήσαν από κηρωτό πανί και με άξονες από κόκκαλα φαλίνης.

— Το πολυπληθέστερο στοιχείο, απ' όλες τις φυλές του κόσμου, που κατοικεί στη Ν. Υόρκη, είνε οι Έθραοι. Σύμφωνα με μια τελευταία άπογραφή, άνέρχοντα σε 1.730.000.

— Ένας Άμερικανός εργοστασιαόχος ύποδημάτων, για να αύξηση την παραγωγή του έργαστασίον του, έγκατέστησε σε κάθε τμήμα του μια πλάξ-πάνι από 5 μαύρους. Οι έργάτες, από τους ζοηρούς ήχους της μονομής εργάζοντα πιο σύντονα και πιο εύχάριστα.

— Η Έθνική Βιβλιοθήκη της Πετρούπολεως θεωρείται μια από τις σπουδαιότερες βιβλιοθήκες όλου του κόσμου. Περιέχει 4.500.000 τόμους βιβλίων, ή αξία των άποίων είνε άνωπόλογοστη.

